

Mózes – A késleltetett reménység

A hős, aki a pusztai magányi éveiben, életében
nehéz időszakokban tanult meg bízni Istenben

Mózes. E név az erő jelképe lett, hiszen e férfi lett az egyik legbefolyásosabb, és legnagyobb hatalommal rendelkező vezető, aki valaha élt a földön.¹ Mózes vezetőse alatt kemény sorsú rabszolgák egy csoportja nemzettől vált. A fájra³ vilyogtáglakészítői az ő segítségével művelt és sokoldalú kőzárósságok lettek. Ábrahám fiait és leányait sikerrel vezette át a viláig egyik legkietlenebb vidékén a tejjel és mézzel folyó földre, az országot felidőre.

Mózes.

Megeshetett volna, hogy soha senki nem ismeri meg ezt a nevet. Idegenként született Egyiptomban, és már születésekor felidőzhatték volna a folyó istenek, Áim edesanyja három hónapig rejtegette őt. Mivel tovább már nem titkolhatta gyermekének létét, gyengédn befektette őt egy gyökös fájba, amit a folyó partján a sás kő helyezett, ahová a fára³ lánya jött felidőre.

Mózes. Idegen

Név volt ez, szülei nem ezt választották volna számára. Mégis valahányszor a nevet hallotta - amelynek jelentése: "éztől-zből kiháozni" (2Mózes 2:10) -, az mindig emlékeztette őt az életét megmentő csodáira. Arra a csodára, amikor a fára³ leánya kiemelte a víz-zből, és befogadta a királyi családba.

Mózes. Negyven

Ávvel később saját népe nem ismerte ezt a nevet, de ez nem volt fontos. Valaki már névben érkezett hozzájuk, a "éztől-zből" névben, "éztől-zből" az Ásr, a ti atyjaitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene..." névben (2Mózes 3:14-15). Mózes Ágy lett Isten reményteljes Ázeneteknek kőldötte.

Á

A remény hárnak

Negyven Ávvel

később Mózes készségesen vezette volna ki népét Egyiptomból - ha azok támogatják ebben. Ő már bizonyította irántuk való hűségét, amikor megálta az egyiptomit (2Mózes 2:12). Ő készen volt, a nép azonban nem. "Éztől-zből" azt gondolta, hogy az ő atyjafiai megártik, hogy az Isten az ő keze által ád nekik szabadulást; de azok nem ártottak meg" (ApCsel 7:25). Mózes megártette Isten tervét saját életére vonatkozóan, de még meg kellett tanulnia Isten másdszerét is. Isten szemében még korántsem állt készen a vezetőre - legalábbis ekkor még nem.

A

abszolgaát szétletett, de hercegekát felnevelkedett Mázsesnek negyven - a pusztájban eltűnt - esztendőre, valamint az Istennel való személyes találkozásra volt szakságe ahhoz, hogy kászen Ájlljon Isten nácának vezetősre. Ez alkalommal, amikor szent helyen Ájll, Mázses tátovÁjzik. ÁorvelÁse modern félleinknek is ismerős, mi is hasonló kifogÁjsokkal Állánk.

Ki vagyok Án,

hogymegtegyem, amit kásrsz tőlem? KÁllÁnben is, ki vagy Te? Miát hinnÁnek nekem? Nem fogom tudni, mit mondjak (IÁjdsz 2Mázsz 3:11, 13; 4:1, 10). Áos vÁgÁl: â€ž...KÁrlek, Uram, csak kÁldd, akit kÁldeni akarsz!" (2Mázsz 4:13).

AlkalmatlansÁjgÁjnak

tudata jelzi: kászen Ájll arra, hogy Isten nácának vezetője legyen, mert tudja, hogy saját erejÁból nem kÁpes erre. Ne felejsÁk el, Mázses jÁl kÁpzett egyiptomi herceg volt! JÁrtas volt a művészetekben, a tudományban, a hadÁjszatban Ás a diplomÁciÁjban, mÁg egy szedett-vedett izraelita hadsereget is meg tudott volna szervezni, hogy szembeszÁjlljanak az egyiptomi haderővel.

Istennek

azonban májs terve volt. Mázses lesz a vezető, de Isten ÁjllÁ-tja fel a â€žhaditervet". Mázses legelsősorban Isten kÁldÁtte: figyelmeztető Ázenetet visz a fÁraÁnak Ás az egyiptomiaknak, a remÁny ÁzenetÁt pedig az izraelitÁjknak.

Mi, a

remÁnyÁg jelenkori hirdetői, jÁl tesszÁk, ha megfigyeljÁk, mennyire fÁggÁtt Mázses Istentől. Hallgassuk Isten ÁgÁretÁt: â€ž...Áon vagyok az Ásr Ás kiviszlek titeket Egyiptom nehÁz munkÁji alá Ás megszabadÁtlak titeket az ő szolgálÁtjoktÁl Ás megmentlek titeket kinyÁjtott karral Ás nagy bÁntető ÁtÁletetek Ájltal. Ás nÁpemmÁ fogadlak titeket s IstentekÁl Ászek nÁktek... Ás bÁviszlek titeket a fÁldre, amely felől eskÁre emeltem fel kezemet, hogy ÁbrahÁjmnak, IzsÁjknak Ás JÁkÁbnak adom azt, Ás nÁktek adom azt ÁrÁksÁgÁl, Án az Ásr" (2Mázsz 6:6-8)!

SzabadÁtÁs Ás

az ÁgÁret fÁldje! Semmi sem vÁltozott. Ezek Isten ÁgÁretei, amelyeket csÁndesen suttogott az Ádenben az ember bukÁsa utÁjn, tÁnyszerűen kijelentett Ás valódi fÁldi helyszÁnekhez kapcsolt az izraelitÁj kivonulÁjsakor, vÁrrel rajzolt meg a GolgotÁjn, vÁgÁl hangos szÁval kiÁjlt a JelenÁsek kÁnyvÁnek 14. fejezetÁben szereplő hÁrom angyal Ájltal.

Ez a mi

ÁzenetÁnk!

Az izraeliták

szabadulása biztos. A csapások bizonyítják, hogy Isten hatalma nagyobb Egyiptom bálványainak hatalmáénál, és megerősítik az izraeliták hitét. Eljött a pájska estése. A nép készen áll, már becsomagoltak, és az éjszaka szabadság boldog reménységével"2 várják, hogy elkezdődjen az útjuk az Őgőret felé. Elsőszálaitteik letét a bárniny vőre vődi, amelyet házaik ajtáifőira hintettek.

A bárniny vőre letet ad. Reménységőnk Isten Bárninyának vőrőben lehelő meg!

A remény őtja

Az izraelita

rabszolgák vőgre szabadon, akár egy hatalmas hadsereg, őgy vonultak ki Egyiptomból (2Máz 12:37). Ekkor kezdődött reményteljes utazásuk: Sion felé meneteltek, vagy legalábbis abba az irányba.

Hogy megvődjé

őket a filiszteusokkal való lehetséges ősszeőtközéstől, Isten a pusztába vezeti nőpő. Az őton sok kitőró lesz majd, és ősszességőben is sokkal tovőbb fog tartani, mint vőrtők. Isten azonban velők van, lőjtők őt a felőszlopban.

Mőgis rettegő

tőlti be szővőket, amikor a főraő serege bekerőti őket a vőrő-tengernő. Kőtelj lesz őrrő a tőboron, és az ellensőg lőttő szem elől ővesztik Istent. Az utőjn vőgyakoznak, ami egykor az ővő volt, és nem az utőjn, amit Isten megőgőrt szőmukra. őgy kiőltanak fel: Jobb Egyiptomban rabszolgának lenni, mint meghalni a pusztasőgban! (Vő. 2Máz 14:11-12!) Elveszőtik reményőket.

Mőzes arra

inti őket, maradjanak veszteg: őő...Ne főljetek, megőlljatok! őos nőzzőtek az őr szabad-tőst, amelyet ma cselekszik veletek!..." (13. v.) Nincs remény sehol mőshol. Biztos vagyok benne, te is voltől mőj ilyen helyzetben. őon is őtőtem ezt: amikor semmit sem tehetek, csak engedem, hogy Isten vőghezvigye akarátő.

A

vőrő-tengeren való őtkelőssel megkereszteltetnek (1Kor 10:2), és megszabadulnak az ellensőgtől. Most már tudők, nincs mit főlniő Egyiptom hatalmőt. Ezőrt őrvendeznek, és őőneplik szabadsőgukat, amelyet Istenben

találják meg. Átnevelik a reményeket.

A Sínai-hegynél megalakul a nemzet, megszerveződik a papság, és létrejön a szeretet szövetsége. Átjönnek megváltva, Isten vezeti őket Mázas Által azon az Áton, amelyen járva teljesebb lehet kapcsolatuk Istennel és egymással. Mázas köbe vészi az utasításokat, hogy ne feledjék el azokat.

Most már készen állnak arra, hogy bevonuljanak az Őgőret Földjére! Őm a főlelem, amelyet lelkükben táplálnak, negyven esztendővel késlelteti ezt az eseményt. A vándorlás nehézségeit megtapasztalva Egyiptom ismét vonzónak tűnik előttük. Nekünk is, akik elhagytuk az ellenség területét, tudatban kell lennünk annak, hogy az őt sokszor nem kényű, és amit magunk magunk hagytunk, időnként még vonzónak tűnhet szemükben. A visszatérés azonban jobbi rabszolgágot jelent. Előttünk az Őgőret Földje, és Isten velünk van.

Á

Megnyugodni a reményekben

Mázas meghal,
habár már látja az Őgőret Földjét. Már látja a távoli világot!

Isten maga
temeti el őt a Piszga-hegy kopár lejtőin. Sínai jeltelen. Nem őrszi szfinx, nem magasodik felette piramis. Ő valami jobbat választott annál, mint amit Egyiptom fel tudott volna ajánlani.

â€žMázas
készen lemondott a földi emlékekről, a tiszteletről, a gazdagságról, a hatalomról és az élvezetéről a láthatatlan világban rá váró jutalomért. Minden sákelről lemondott csak azért, hogy kapcsolatban lehessen az Őlő Istennel. Ez volt a világ legjobb ázlete! Amit vesztett, azt amőgy sem tarthatta volna meg, ám amit megnyert, sohasem vesztheti el!" 3

Mázas meghal,
de reményekben hal meg, és azok közül talájjuk a nevét, akik abban reménykedtek, â€žhogy becsesebb feltámadásban" részesülnek majd (Iásd Zsid 11:35). A feljegyzések alapján úgy tűnik, Mázas mindenkit megelőzve ázlette meg a feltámadás valóságát (Já d 9. v.; Mt 17:3).

Tudatban kell
lennünk: nem biztos, hogy még áletünkben beteljesedik reményeink. Ez az eshetőség azonban egyáltalán nem halványítja el reményeinket, hiszen a halál alvása csupán egy ázsaka, mialatt várjuk a feltámadás hajnalát.

Mózes nem is beszélt a színeiben, hanem a színeiben beszélt az izraeli népről, amelyben a jövőkörre vonatkozó próphétokat fogalmazza meg (5Mózes 32. fejelet). A Jelenések könyve 15. fejeletében pedig ott találjuk Mózes próphétát: a dicsőséges és a győzelem népe. És mit sem számít, hogy sárkányban nyugszunk vagy élve örjünk meg Jézus eljövetele!

Addig is maradjunk Isten reményteljes népe, miközben az ég felé haladunk!

Â

1 Lorin Woolfe: The Bible on Leadership - From Moses to Matthew - Management Lessons for Contemporary Leaders (New York: AMACON, 2002), 71. o.

2 Patriarchs and Prophets, 279. o. (Csak az angol eredetiben; a magyar kiadásban hiányzik ez a név - a ford. megj.)

3 Charles R. Swindoll: Moses: A Man of Selfless Dedication (Nashville: Word Publishing, 1999), 366. o.

Â

Bruce Manners

Â